

шкалою. Розрахована середня оцінка та визначено ранг параметра. Драйв-факторами виявилися: рівень соціально-економічного розвитку міста; рівень доходів населення; економічні та політичні заходи, що проводяться; ступінь розробленості міських законодавчих актів та нормативних документів готельної індустрії.

1. Колодійчук А. В. Фактори впливу на конкурентоспроможність підприємств готельного бізнесу / А. В. Колодійчук // Формування ринкових відносин в Україні. – 2016. – № 5. – С. 63–65.

2. Полчанінова І. Л. Характерні особливості та економічна сутність готельних послуг / І. Л. Полчанінова, С. В. Становихіна, А. П. Чередніченко // Молодий вчений. – 2017. – № 1. – С. 680–684.

3. ДСТУ 4269:2003 Послуги туристичні. Класифікація готелів [Електронний ресурс]. – Режим доступу до стандарту: <http://www.ukr-hotels.com/files/File/4269-2003.pdf>.

ЕКОНОМІЧНИЙ ЗМІСТ ДІЯЛЬНОСТІ ТА ОСОБЛИВОСТІ КЛАСИФІКАЦІЇ ГОТЕЛІВ

Гогохія І.Е.

Науковий керівник – Полчанінова І.Л., канд. екон. наук, доцент

У зв'язку з різноманіттям видів готельних підприємств виникає проблема їх класифікації, яка ускладнюється не завжди явними відмінностями між підприємствами розміщення, а також національною специфікою і суб'єктивізмом власників, що створюють для своєї власності додаткові визначення, ускладнюючи тим самим створення єдиної класифікації.

Проблемам розвитку готельного господарства загалом та, зокрема особливостям класифікації та категоризації готелів, присвячені праці багатьох вітчизняних та зарубіжних вчених. Проте, динамічність готельної сфери, розширення її впливу на інші сфери суспільства, ініціюють диверсифікацію індустрії гостинності та зумовлюють необхідність постійного моніторингу напрямів її розвитку.

Метою даної роботи є визначення економічного змісту послуг готелів, аналіз класифікації та стандартизації послуг національної індустрії гостинності та розробка пропозицій щодо їх вдосконалення.

Готельний бізнес як вид економічної діяльності являє собою виробництво і реалізацію послуг колективного розміщення і проживання, а також додаткових послуг організаціями, які мають для цього необхідні ресурси (майновий комплекс) [1].

У ряді публікацій (у тому числі офіційних) процес визначення рівня якості іменується класифікацією. Проте класифікація за рівнями якості може бути зроблена лише щодо однорідних об'єктів з кінцевим числом класифікаційних показників. Різноплановість підприємств ін-

дустрії гостинності дуже велика і деякі об'єкти можуть мати всього кілька схожих таких показників.

За економічним змістом послуги готелів є основними і додатковими. Основною послугою вважаємо розміщення та проживання (послуги колективних засобів розміщення), всі інші – це додаткові послуги. Відзначимо, що асортимент додаткових послуг залежить від спеціалізації і категорії готелю, а також від прийнятої місії і стратегії розвитку готельного бізнесу. Можна констатувати, що послуги готелів носять комплексний характер, а тому, з нашої точки зору, правомірно використовувати термін «готельний продукт» (за аналогією з турпродуктом). Об'єднання різних послуг готелів в одне поняття «готельний продукт» є об'єктивною необхідністю, оскільки клієнти не можуть задовольнити різноманітність своїх потреб, що забезпечують почуття комфортності перебування в готелі, виключно за рахунок послуги розміщення та проживання.

Спроби введення уніфікованої між народної класифікації засобів розміщення до теперішнього часу не увінчалися успіхом. Однак в міжнародній практиці прийнята стандартна класифікація засобів розміщення туристів, розроблена експертами UNWTO, згідно якої всі засоби розміщення діляться на дві категорії: колективні та індивідуальні. Виходячи з дослідження [2], можна зробити висновок, що готельні підприємства класифікуються залежно від розташування, набору наданих послуг і рівня обслуговування.

Різноманіття підходів до класифікації готелів обумовлене різноманіттям видів туризму і подорожей. До недоліків діючої системи класифікації в Україні, на погляд автору, слід віднести відсутність можливості отримати статус «зірок» для більшості готелів у віддалених українських місцевостях, а також для готелів, розташованих в будівлях, що мають знос понад 50%. Жорсткі вимоги Стандарту до площі номерів, санітарних кімнат, вестибюлів та ін. припускають значні вкладення капіталу в реконструкцію приміщень [3], однак вказані регламенти не завжди користуються попитом у клієнтів, наприклад, споживачами внутрішнього турпродукту, орієнтованими на послуги економ-класу.

Тому вважаємо, що можливі два шляхи вдосконалення існуючої системи класифікації: диференціація вимог до готелів в залежності від їх функціонального призначення; проектування спеціального класифікатора, призначеного саме для готелів, у яких клієнти внутрішнього туризму є цільовим сегментом..

1. Домбик О. М. Економічна суть діяльності підприємств готельно-ресторанного бізнесу / О. М. Домбик // Торгівля, комерція, підприємництво. – 2013. – Випуск 15. – С.64-66.

2. Іващук І. О. Світовий досвід та вітчизняна практика класифікації та стандартизації готельних послуг / І. О. Іващук, І. М. Білецька // Інноваційна економіка. – 2013. – № 1. – С. 174-180.

3. ДСТУ 4269:2003 Послуги туристичні. Класифікація готелів [Електронний ресурс]. – Режим доступу до стандарту: <http://www.ukr-hotels.com/files/File/4269-2003.pdf>.

ПРОБЛЕМИ І ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ТРАНСПОРТУ З УРАХУВАННЯМ ЙОГО ВПЛИВУ НА РОЗВИТОК ТУРИСТСЬКО-РЕКРЕАЦІЙНОГО КОМПЛЕКСУ ОДЕСЬКОГО РЕГІОНУ

Пащенко Р.С.

Науковий керівник – Полчанінова І.Л., канд. екон. наук, доцент

Транспортний та рекреаційний комплекси тісно взаємопов'язані між собою, особливо на півдні України, де функції туризму і відпочинку виражені в значно більшому ступені, ніж в цілому по країні [1]. Існує багато наукових джерел, які висвітлюють економічний взаємозв'язок транспорту та рекреаційної сфери, однак аналіз їх взаємодії розкривається переважно фрагментарно, відповідно до цілей і завдань окремих авторів і фахівців.

Мета роботи – розкрити сучасний стан та проблеми розвитку транспорту Одещини в транспортно-логічній системі півдня України з урахуванням його впливу на туристсько-рекреаційну сферу.

У числі регіонів України за рівнем розвитку рекреаційної сфери провідне місце займає Одеська область. Одна з головних особливостей півдня країни, як головної курортно-рекреаційної зони – це виражена сезонність, яка сприяє значним збільшенням потоку пасажирів в курортний період, що в свою чергу сприяє зростанню навантаження на транспортну інфраструктуру південного регіону. Особливо великий тиск на магістралі здійснює автомобільний транспорт. Посилення автомобільного навантаження за рахунок туристів і відпочиваючих в літній час створює додаткові проблеми на місцевих автомагістралях.

Серед проблем, які стримують оптимальний розвиток туризму і відпочинку в південних регіонах країни, найважливішою є транспортне обслуговування мандрівників, що істотно впливає на своєчасність і заповнюваність закладів відпочинку та оздоровлення, відбиваючись на рекреаційній ємності.

До числа ключових проблем функціонування транспорту Одещини слід віднести: